

og for sig anerkende, at naar hans Skattebyrde stiger, fordi han har den større Skatteindtægt, saa kan han ikke beklage sig over, at han kommer til at betale mere eller i alt Fald kommer til at betale forholdsvis lige saa meget som den, der har en ringere Skatteindtægt. Og, hvis man spørger: Vil det ikke i Virkeligheden altid blive Lejeren, der kommer til at bære denne Skat? — og det forekommer mig, hvis jeg ikke tager fejl, at denne Indvending netop er gjort i Dag fra sagkyndig Side i et offentligt Blad — saa tror jeg alligevel ikke, at denne Tankegang er fuldstændig rigtig. Hvis det nemlig er saa, at det er de ringere stillede Kvarterer, der saa den ringere Skattebyrde, kan jeg ikke tænke mig Muligheden af andet, end at hvis overhovedet Skatter have Indflydelse paa Huslejen, saa frembyder der sig i hvert Fald en Chance for, at Huslejen kan blive ringere og ikke, at den bliver større. Hvis man vil sige: Ja, men saa bliver det til Gengæld store Lejligheder i de gode Kvarterer, for hvilke Lejerne komme til at betale saa meget mere, saa er dette naturligvis til en vis Grad rigtigt, men ogsaa kun indenfor en vis Grænse. Det er jo nemlig ikke alene Bestatningen, som afgør, hvad der er Huslejen i en By; det er en Mangfoldighed af sociale Forhold, som sætter Grænsen for, hvad der her kan fordres. Selv af store Butikker, viser det sig jo ogsaa, under de nuværende Forhold ikke sjældent, at man kommer til at nedsætte Lejen. Endog paa en Gade som Østergade, Hovedaaeren i det sociale, merkantile Liv i København, ser man sig nødt til efter en ikke ringe Maalestok at sætte de store Butikslejer ned, fordi Folk ikke se sig i Stand til at betale disse Lejer. Saadanne Forhold ville ogsaa gøre sig gældende under den Ordning, jeg her har foreslaaet. Det vil blive saaledes, at der vil være en naturlig Grænse, ud over hvilken det ikke vil være muligt at strue Lejen op, nemlig den Grænse, som ligger i, hvad en Forretning overhovedet er i Stand til at betale, naar den skal kunne drives med Mulighed for at kunne staa sin Prøve. Medens der altsaa er en Mulighed, en Chance for, at de daarløst stillede Lejere ville kunne faa bedre Billaar at bo under, ringere Husleje at betale, saa er der samti-

dig med, at de større Huslejer til en vis Grad ville stige, alligevel en Udbygning til, at Grænsen derfor vil sættes af andre Forhold, Forhold, der ogsaa i dette Øjeblik ere virksomme, og at Staten altsaa for saa vidt ikke vil være i Stand til at lægge Byrden fra de Ejere, der paa Grund af deres økonomiske Situation ere de naturlige til at betale den, over paa de Lejere, paa hvilke det kan tænkes, at de ville søge at kaste Byrderne over. Det forekommer mig derfor, at der er Grund til at tro, at ikke alene et almindeligt Retfærdighedskrav vil blive gennemført ved en ligelig Fordeling Byen over, men at det ogsaa vil komme de enkelte til Gode netop i de Kæse, hvor der er mest Trang til, at Forholdene ændres.

Naar jeg skulde gaa over til at tale om Enkeltheder i Loven, saa er jo Lovens egentlige Princip, dens Hovedindhold, udtrykt i dens første Paragraf, nemlig at al Skat af fast Ejendom i København paalignes i Forhold til Lejeindtægten. Men ved Siden af dette Hovedprincip er der Bestemmelser, der vedrøre den Maade, paa hvilken Princippet praktisk skal føres ud i Livet, og om hvilke jeg vil sige, at de egentlig mere ere opstillede i Lovforslaget som Udgangspunkter for en Forhandling om den Ting end som et Udtryk for, hvad der efter Forlagsstillerens Mening er det absolut rigtige, som man ikke skulde kunne fravige. Naar der f. Eks. i § 2 gives en Fortolkning af, hvad der i denne Lov forstaaes ved Lejeindtægt, og der siges: at ved Lejeindtægten forstaaes i denne Lov foruden det Beløb, for hvilket Ejers eget Brug af hans Ejendom efter de gangbare Lejeforhold maa godskrives, tillige den mellem Ejer og Lejer aftalte Lejesum, saa har jeg brugt det Udtryk aftalte, fordi jeg mente, det altid vil være let forstaaeligt, hvad der er den aftalte Lejesum, medens det maasse kunde have sine Vanskeligheder at dokumentere, hvilken Del af Lejesummen man ikke har faaet ind, hvilke Restancer man endnu havde til Gode, eller hvorledes man nu kunde betegne den Afstand, der kan være imellem den aftalte Leje og den Leje, der i Virkeligheden er flydt ind i Ejers Kasse. Men paa den anden Side vil jeg ikke nægte, at hvis man kunde tilvejebringe en klar og praktisk let gennemførlig Form for dette andet Forhold, at